

Vår tids "guldkalvsreligion"

Att i Bibeln läsa om det judiska folkets

historia är något som jag tycker är väldigt intressant. Man upptäcker något nytt varje gång. Särskilt intressant tycker jag det är med deras uttåg ur Egypten, "dopet" i Röda havet, den av Herren ledda 40-åriga ökenvandringen med alla strapatser samt intåget i Kanans land. Allt detta är en fantastisk bild av hur livet gestaltar sig för en kristen människa. I denna text vill jag stanna upp vid händelsen då Mose var på Sinai berg och folket gjorde sig en sig en gud/en bildstod i form av en kalv av guld.

Guds röst tystnade

Mose var det judiska folkets suveräne ledare som talade med Gud så som en man talar med en annan man. Det Gud befallde/svarade, det förkunnade Mose för folket. Direkt efter vandringen genom Röda havet förelade Gud folket lag och rätt, och sa genom Mose att:

"Om du hör HERRENS, din Guds, röst och gör det som är rätt i hans ögon och lyssnar till hans bud och håller alla hans stadgar, skall jag inte lägga på dig någon av de sjukdomar som jag lade på egyptierna, ty jag är HERREN, din läkare."

(2 Mos 15:26)

Något senare sa också Gud följande genom Mose till folket:

"Ni har själva sett att jag har talat till er från himlen. Ni skall inte göra er gudar att ha vid sidan av mig. Gudar av silver eller guld skall ni inte

göra åt er.”

(2 Mos 20:22-23)

Men redan vid denna tidpunkt började folket klaga (knota) mot både Mose, Aron och Gud och jämra sig över att de inte hade samma tillgång till vatten och mat som de hade haft i Egypten. De längtade med andra ord tillbaka dit och började redan tycka att uttåget hade varit ett onödigt påhitt, och detta var då en kort tid efter uttåget.

”Och hela Israels menighet knotade mot Mose och Aron i öknen och sade till dem: 'Om vi ändå hade fått dö för HERRENS hand i Egypten, där vi satt vid köttgrytorna och hade tillräckligt med mat att äta! Men ni har fört oss hit ut i öknen för att låta hela denna skara dö av hunger.' ”

(2 Mos 16:2-3)

Strax därpå kallade Gud upp Mose på Sinai berg där Mose sedan blev kvar i 40 hela dygn. Jag tror det fanns mer än en avsikt från Guds sida med att plocka undan Mose på detta sätt. En var så klart att han skulle ge Mose de två stentavlorna med förbundsorden (buden) skrivna på dessa. Men jag tror en annan avsikt var att pröva folket som blev kvar nedanför berget, alltså att pröva deras trohet mot Gud. I och med att Mose försvann, så tystnade ju Guds röst för folket. De kunde inte längre uppleva Guds närhet genom Mose närvaro. De kunde inte längre få någon vägledning utöver de stadgar de redan hade fått. Mose sa också till folket:

”Gud har kommit för att sätta er på prov och för att ni skall frukta honom, så att ni inte syndar.”

(2 Mos 20:20)

Guldkalven

Men hur gick det? Läs gärna hela kapitel 32 i 2:a Moseboken, för det handlar om guldkalven och det är väldigt intressant – och viktigt. Där ser du att folket saknade tålamod att invänta Mose och därför inte kunde hålla sig till vad Herren hade befallt dem. De bad då Mose bror Aron att han skulle göra en gud åt dem av guld som sedan skulle leda dem vidare. Aron gjorde då en kalvfigur av guld, och folket sa:

"Detta är din gud, Israel, som har fört dig upp ur Egyptens land."

(2 Mos 32:4)

Aron kallade sedan folket till en Herrens högtid:

" 'I morgon är det en HERRENS högtid.' Nästa dag steg de upp tidigt och offrade brännoffer och bar fram gemenskapsoffer. Folket slog sig ner för äta och dricka, och sedan steg de upp för att förlusta sig."

(2 Mos 32:5-6)

Här skall man observera att folket gjorde sig en gud av guld (en avgud) som de kallade för "*din gud som har fört dig upp ur Egyptens land*" och att de anordnade en "**Herrens högtid**". Det här var på sätt och vis något som skulle **föreställa** dyrkan av Herren Gud, men som ändå var emot vad Herren Gud tidigare hade befallt dem. De ville ha något konkret att tillbe, något synligt! Det var en slags kopia på det äkta, men det var ändå helt fel och långt ifrån det äkta. I denna människoskapade nya "tro" kunde folket släppa loss; de åt och drack, dansade och sjöng – säkerligen på något väldigt opassande sätt, för folket hade nämligen blivit "lössläppt". Mose sa följande när han kom ner från berget:

" 'Det är inte ljudet av segerrop, ej heller ljudet av klagan efter nederlag. Ljudet av sång är vad jag hör'. När sedan Mose kom närmare lägret och fick se kalven och dansen, blev han så upprörd att han kastade ifrån sig tavlorna och slog sönder dem nedanför berget."

(2 Mos 32:18-19)

"Mose såg att folket var lössläppt eftersom Aron hade släppt greppet om dem"

(2 Mos 32:25)

Vi ser också att Aron blev skraj inför gudsmannen Mose och inte vågade säga rakt ut att han hade gått med på att göra guldkalven och kalla folket till ett "praise-party". Aron sa:

"De sade till mig: Gör oss en gud som kan gå framför oss, för vi vet inte vad som har hänt med den där Mose som förde oss upp ur Egyptens land. Då sade jag till dem: Den som har guld skall ta av sig det. Och de gav det åt mig. Jag kastade det i elden, och ut kom denna kalv."

(2 Mos 32:23-24)

Likheter med vår tid

Är man någorlunda bibelkunnig ser man att vår tids kristenhet i mycket har lämnat lydnaden till Guds ord. Vi har dessutom "knotat" mot både det ena och andra. Jag tror därför att Gud "kallat upp Mose på berget", dvs valt att vara tyst under en lång period. Många personer far ändå runt och pladdrar på om vad Gud skulle ha talat till dem, och många kringresande "andliga experter" profeterar välgång och väckelse i Herrens namn - vanligen mot en god ersättning (ofta kallat "kärleksoffer" för att vara skattefritt). De flesta kristna orkar dock inte "bli kvar i Jerusalem" (Apg 1:4) och troget invänta kraften och tilltalet från Herren. Man kastar sig istället in i den "eld" som erbjuds, och ut kommer en tro som glöder, och som man kan förlusta sig utifrån. Man kan då sjunga, dansa och ha praise-partyn gång på gång - trots att den tro man skapat egentligen är något annat än en bibelförankrad tro.

Jag ser alltså slående likheter mellan Bibelns berättelse om guldkalven och dagens kristenhet. Man kastar in den torra tro man har (motsvarar folkets guld) in i en eld av nya kittlande läror (motsvarande den eld folket hade gjort upp), och ut kommer en glimmande "framgångstro" (motsvarande guldkalven) runt vilken man kan hålla fest och med vilkens hjälp man kan rusa vidare utan att behöva invänta Herrens ledning (motsvarande Mose på berget).

Den estradkristendom (eller nöjeskristendom) som idag blivit något av en standard för vad kristen tro nu ser ut att vara, den är - enligt vad jag får ut av Bibeln - just en "guldkalvsreligion" som är skapad utifrån olydnad, trolöshet, dåligt tålamod, lösaktighet och köttets begär. När jag läser om de första kristna i Bibeln och sedan ser mig runt i kristenheten idag, så ser jag inte längre några större likheter - och det är djupt tragiskt och mycket allvarligt för vårt land!

Vad blev Herrens reaktion på guldkalven? Jo, han sa detta:

"Men när dagen för min straffdom kommer skall jag straffa dem för deras synd."

(2 Mos 32:34)

Mose mottagande av stentavlorna på Sinai berg blev samtidigt en förebild för pingstdagen då de första kristna fick ta emot dopet i den Helige Ande och på så sätt fick Guds bud skrivna i sina hjärtan istället för på sten (eller papper). Den pingsten erbjuds sant troende kristna än idag. Men när Mose kom ner från berget och fick se det lössläppta folket och guldkalven så slog han i vrede sönder de två stentavlorna (2 Mos 32:19). Fundera över om detta möjligen är en bild för att Gud

kommer att "slå sönder" (dvs hålla tillbaka) den äkta pingsten/Anden för dem som är med i dansen runt vår tids "guldkalvsreligion" - med andra ord "Det stora avfallet" (jämför med 2 Tess 2:1-12).

På grund av guldkalven fick alltså inte folket ta emot Guds handskrift på stentavlorna så som det först var tänkt. I vår kristna "guldkalvsepok" håller troligen Gud tillbaka sin "handskrift" som är avsedd för våra hjärtan. Det öppnar vägen för en uppsjö av falska upplevelser av andlig karaktär, vilka blir till provningar för alla kristna, provningar av vad vi älskar mest.

Utanför lägret

Som en avslutning vill jag påminna om var Uppenbarelsetältet stod, alltså det tält där Gud talade till folket genom Mose. Detta tält stod **utanför lägret**:

"Mose tog tältet och slog upp det utanför lägret, långt ifrån lägret. Han kallade det uppenbarelsetältet. Var och en som ville rådfråga HERREN måste gå ut till uppenbarelsetältet utanför lägret."
(2 Mos 33:7)

Uppenbarelsetältet stod alltså borta från händelsernas centrum, borta från fester, dans och sång. Jesus led också döden på korset "utanför lägret". Det kristna livet är inte tänkt att vara en ständig dans på rosor, det handlar faktiskt främst om att "dö bort" från vårt stora EGO (motsvarande hur alla de i Guds folk som stod emot Gud dog under ökenvandringen). Hebreerbrevet uppmanar oss därför:

"Låt oss därför gå ut till honom **utanför lägret** och bära hans smälek."
(Heb 13:13)

Och Jesus sa själv:

"Om någon vill följa mig, skall han förneka sig själv och varje dag ta sitt kors och följa mig."
(Luk 9:23)

Jag tror dessa bibelverser kan ge oss en vink om att vi **inte** skall söka Herrens tilltal från "guldkalvsprofeter" på scener, estrader, kampanjer, manifestationer, konferenser, etc. Sök istället Herren "utanför lägret", hemma i din kammare i enkel bön och bibelläsning. Sök Herren tillsammans med kristna syskon som också i all enkelhet vill lära känna Gud bättre, kanske i en enkel hemgrupp. Då

tror jag Herren skall tala till dig genom Bibeln, bönen och kanske även på andra sätt.

Köttets gudstjänst

Nu får du inte tro att jag är någon slags surpöl som är emot all sång och dans och att man har kul ibland. Guds folk sjöng och var glada när Gud hade räddat dem genom Röda havet samtidigt som faraos soldater gick under där. Men vid tiden för guldkalven var sången, musiken och dansen något helt annat. Det är ju så, att Gud inte uppskattar alla former av möten, sång och dans etc, även om man kallat till en "Herrens högtid". Har man inte rätt förhållande till Gud, sig själv, medmänniskor och hans Ord, så innebär alla former av gudstjänster, lovsång, musik, etc styggelser inför Gud:

"Jag hatar era fester, jag föraktar dem, jag tål inte era högtider. Ty om ni än offrar åt mig både brännoffer och matoffer, finner jag ingen glädje i dem, era gemenskapsoffer av gödda kalvar vill jag inte se. Tag bort ifrån mig dina sångers buller! Ditt strängaspel vill jag inte höra. Låt rätten flöda fram som vatten och rättfärdigheten som en ständigt rinnande ström."

(Amos 5:21-24)

Tyvär är det nog så, att många kyrkors scener och estrader idag har blivit en tillväxtplats för "köttets" begär efter att bli sedd, omtyckt, upphöjd och beundrad. Det märks inte minst på hur vanligt det blivit med applåder i våra församlingar - något som "köttets natur" i oss älskar. Det här är helt okej i en "guldkalvsreligion", men det är inte förenligt med den tro som har **korset** som sin symbol.

/Lennart